УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

ці 50 на коп.

Видає: Українське Видавництво. Головний і відповідальний редактор: Іван РОГАЧ.
Редактор приймає від 10 — 12 год. Редакція залишає за собою право виправляти рукописи. Невикористані рукописи не повертаються. Адреса редакції й видавництва: Бульварно-Кудрявська, 24. Телефон Українського видавництва й редакції: 106.

Рік I. Київ, субота, 13 грудня 1941 р. Ч. 81

КОЛИ АБО ЯК?

Стаття імперського міністра д-ра Геббельса

Лише в ході цієї війни нам стало зрозуміло, наскільки слабою була Европа після світової війни і яких рішучих заходів вона вимагала, вимагає і ще буде вимагати, для того, щоб знову повністю одужати. Як іноді у людини звичайний грип може викликати появу цілого ряду прихованих хвороб, так само мало значна по собі подія може викликати великі заворушення в певній частині світу. Хто нічого не розуміє в політиці, тобто в сучасній історії, той вважає, що випадок також завжди був причиною великих катастроф людства і великих перетворень народів. Наприклад, постріли в Сараєво, хоч і дали привід до світової війни, але не викликали її, бо Европа була в той час вже цілком готовою для цього. Вона була вже кілька років тому зрілою для цього, тільки що тодішні відповідальні особи в Німеччині не хотіли бачити небезпеки і дозволяли всьому йти своїм шляхом, а потім в певній ситуації змушені були прийти до рішення, яке могло б раніше бути значно сприятливішим, і яке тепер стало найбільш невигідним. Коли відомо, що перед кимсь стоїть невблаганний ворог, який саме прикладає рушницю, щоб вистрілити з найкращої позиції, тоді роблять все, щоб попередити його постріл. Національне керівництво діє безвідповідально, коли дозволяє справам поступово загострюватись, не бажаючи визнавати небезпеки і потім закликає до зброї, коли вона вже втратила свою гостроту.

Ось чому також зрозуміло, що в ході історичної боротьби, в якій справа йде про існування або неіснування цілих націй, справжній привід, що викликав цю боротьбу, все більше стирається в мисленні людей і блідніє в їх пам'яті. Яким незначним здається нам сьогодні питання, про яке йшла мова в серпні 1939 р., порівняно з велетенським обсягом цієї війни. Місто Данціг треба було знову повернути Німеччині і через один коридор прокласти другий. Ці більше ніж скромні німецькі вимоги були залишені без уваги нашими ворогами; мало того, ворог використав їх як привід до війни, і в наслідок цього цинічного виклику велике зворушення пройшло, подібно до землетрусу, по нашому континенту. Всі старі проблеми Европи, які ще ніколи не були розв'язані або були зовсім недостатньо розроблені, виступили при цьому. На обговорення стали тепер питання про те: що Версаль все ще тримає в своїх лабетах цю частину світу; що відмираюча плутодемократія намагалась задушити соціялістичну Німеччину, яка, з її зростаючим населенням, була затиснута в надто вузькому просторі; що молоді держави осі були виключені з багатств і джерел сировини світу і приречені до повільного занепаду і вимирання; що Англія за допомогою своїх поневолених охоронців могла спричинити занепокоєння на континенті в кожний, придатний на її думку момент, і викликати заворушення; що на сході Совєтський Союз прирік 170 мільйонів до злиденного існування, щоб створити большевицькі збройні сили, з якими він міг напасти на континент під час великої кризи; і що він мав твердий намір, шляхом варварської народньої революції, вламати останні підвалини свого господарського, соціяльного, культурного і громадського життя.

Всі ці проблеми треба розв'язати під час цієї війни, незалежно від того хочемо ми цього, чи ні. Ми мусимо іти далі за тим законом, за яким ми виступили. Жодний з нас не може ухилятись. Ми не можемо нічого пересувати і відкладати. Тому кожний похід цієї війни, з історичного погляду, являє собою окрему війну, яку ми повинні були б вести якщо не сьогодні, то в майбутньому, але в значно більш несприятливих умовах. Ніхто не схоче припустити, що европейські проблеми були б розв'язані, коли б Польща остаточно відмовилась влітку 1939 р. від Данціга і проходу через Коридор, або коли б Англія і Франція, після переможного закінчення польської кампанії, погодились би на пропозицію Фюрера укласти мир. Чи можна хоч приблизно припустити, що Лондон тоді б заспокоївся або що Совєтський Союз прийшов би до висновку, що він створив свої революційні армії лише для жартів? Ми змушені були б ще раз виступити через кілька років, з тою лише різницею, що наш противник, скориставшись з військового досвіду польської кампанії, протиставив би тоді нам збройну силу, над якою при таких обставинах ми не мали б перевати.

Хоч нам судилась тяжка і невблаганна доля, але вона бажає нам добра. Вона змушує нас до рішень, до яких ми, мабуть, і не змогли б прийти при вдаваній податливості ворога, а потім, безумовно, змушені були б прийти до них в смертельній небезпеці. Зачеплені найелементарніші проблеми нашої частини світу, і їх аж ніяк не можна відкласти. Европа мусить вирішити, чи вона хоче жити, чи потонути в хаосі.

Німеччині, Італії і союзним з ними державам випадає при цьому виключна нагода встановити під своїм проводом новий лад в Европі. Тому ми стоїмо на нашому континенті перед можливістю ще досі незнаного історією. Справа, отже, йде більше ніж про одне розв'язання територіяльних протиріч, справа йде про все. Відповідними цьому з'являються також розміри, в яких розгортається ця війна. Вона являє собою в дійсності об'єднання цілого ряду військових суперечок, які, коли б за них не взятися сьогодні, вимагали б розв'язання через кілька років. Цього ми ніколи не повинні забувати при всіх тих матеріяльних і духовних труднощах, які пов'язані з цією війною, як і взагалі з усіма війнами. Ще більш важливим, чим питання **коли** закінчиться ця війна, є питання **як** саме вона закінчиться. Якщо ми виграємо її, ми виграємо все: можливість дістати сировину і прохарчуватись, життєвий простір, основу соціяльного перетворення нашої держави і можливість народнього добробуту для держав осі; якщо програємо, тоді було б втрачено все і навіть більше, а саме: ми б цілком і повністю втратили наше національне життя. Бо саме це буде поставлено нашими ворогами на чергу дня. Вони можуть відрізнятись своїми думками про те, як найдоцільніше і найпевніше знищити Німеччину і її союзників. Один виголошує захисну промову про розпорошення нашої збройної і господарської єдності; другий про місцеве роздріблення нашої державної структури; третій пропонує контроль над народженням і зниження кількості населення на 10 мільйонів; четвертий настоює на стерилізації всього населення на наступні 60 років, але всі вони погоджуються на одному: в найсильніших бажаннях і намірах, якщо це ще раз вдасться, подолати Німеччину, знищити нас, викоренити і стерти про нас згадку. Ми б не хотіли дочекатись нового Версалю, який лишив нам, хоч і зовсім незначну, можливість до національного відродження. Чим безнадійніше буде військове становище ворожої сторони, тим кривавішими стають старозавітні привабливі мрії про помсту, в яких вона політично процвітає. Хоч як би спокусливо не звучали її гасла для вуха недосвідченої людини, за її гуманними, лицемірними фразами ховається голе бажання знищення. Держави осі борються фактично за своє елементарне існування, і турботи та нестатки, які на нас всіх мусять бути покладені у війні, зблідли б перед тим пеклом, що чекало б нас, якщо б ми її програли.

Немає рації про це говорити. Ясність не була ніколи приводом для безсилля, але була завжди лише приводом для моці. Якби серед німецького народу з'явився в січні 1917 р. видатний національний діяч, який би збудив його і даром пророка передбачив все, що з ним сталося б в грудні 1918 р., ми напевно, не втратили б сили в останню чверть години і виграли б війну. Мусив з'явитись такий національно-політичний геній, як Адольф Гітлер, щоб повернути в більше ніж двадцятирічній боротьбі втрати, спричинені нашою невдачею в грудні 1918 року. І все ж його праця висіла, досить часто, на волоску. Повторення цього не може бути. Шанси, які має сьогодні німецька нація, є для неї найбільшими, але й останніми. Це ми мусимо пам'ятати щодня і щогодини. Про це має думати: вояк, коли він іде в бій; робітник, коли він береться до роботи; селянин, коли він вирощує на полі хліб для свого народу; про це мусить думати: інженер, вчений, урядовець, лікар, артист, коли він служить нації на своєму місці. Це мусить бути нашою молитвою вранці і ввечері. Це мусить лейтмотивом проходити через все наше життя і всі наші вчинки.

Ми можемо перемогти, і ми переможемо. Але це вимагає велетенського напруження сил всього народу. Ніхто не повинен становити винятку, бо це стосується нас всіх. Так само як виграна війна піде всім нам на користь, програна війна звалила б нас усіх. Як і завжди, в найвеличніші години нашої історії наш нарід тримає свою долю в його власних руках. Ми — ковалі свого власного щастя сьогодні більше, ніж будьколи. Національні цілі держав осі дуже високі. Для того, щоб покласти край загальноевропейському заворушенню, ми повинні стати провідником і зразком для інших народів. Чи можна закидати долі, що вона піддає нас останньому тяжкому іспиту перед останнім великим тріумфом? Хіба можна було думати, що історичне завдання встановлення нового ладу на континенті дасться нам до рук легко і майже незаслужено. Історія нічого не дарує, вона тільки пропонує все. Той, хто не здобуде силою її дари і не зможе їх втримати, згубить все.

Такий стан речей, і так ми повинні його розглядати. Ми надто добре знаємо, яких важких жертв вимагає майже від усіх війна. Алеж жертви, які мусять приносити переможені народи, що тепер уже вийшли з війни, незрівняно більші, ніж наші. Хоч ми маємо переносити найзначнішу частину труднощів ведення війни, але, все ж, ми користуємось найвищим життєвим рівнем серед всіх европейських націй. Ми маємо, звичайно, миритись з обмеженнями в усіх галузях, бо вони не настільки великі, щоб їх не можна було знести. Ми повинні працювати, як ніколи. Боротьба за долю нашого народу вимагає від нас востаннє самопожертви, зусилля і готовості. Але, як не важко доводиться кожній окремій особі, їй треба лише подивитись навкруги і знайти когось, хто перебуває ще в тяжчому становищі. Війна це все що хочете, але не веселе проведіння часу для вояків; це тяжка, гірка, кривава необхідність, для якої піднявся весь нарід. Не дивлячись на наше обмежене і надзвичайно безвихідне становище, в якому ми тоді перебували, ми не хотіли війни; вона була нам нав'язана. Але вона вже йде, і все найтяжче ми маємо вже за плечима, і вся нація до останнього чоловіка і до останньої жінки повинна горіти міцним і непохитним рішенням закінчити її так, щоб вона не повторилась за чиїмсь бажанням. Ми зобов'язані зробити це для нас і нашого майбутнього.

Отже, візьмемось до праці і будемо боротись і працювати, поки перемога не буде за нами! Зробимо все, що сприяє цій перемозі і що наближає нас до неї, і не будемо робити нічого, що шкодить їй і віддаляє її від нас. Не будемо питати, **коли** вона прийде, будемо більше дбати про те, щоб вона прийшла. І настане день, коли доля схилиться перед нами і увінчає лаврами націю і тих, що боролися разом з нею. І тоді на різких і суворих рисах обличчя нашого народу відіб'ється запал великого моменту, на якого чекало наше століття.

НА СХІДНЬОМУ ФРОНТІ ТРИВАЮТЬ МІСЦЕВІ БОЇ

АНГЛІЙЦІ ВТРАТИЛИ 69 ЛІТАКІВ

Головна квартира Фюрера, 12 грудня

Верховне Командування Збройних Сил повідомляє:

На Східньому фронті вчора також мали місце лише місцеві бойові операції.

В Атлантичному океані німецькі підводні човни затопили 4 англійських судна, разом на 27.700 рбт., між ними один великий танкер. Крім того, торпедуванням тяжко пошкоджено 2 сторожових судна і один танкер.

Безуспішні атаки британських повітряних збройних сил вчора вдень були спрямовані проти німецького узбережжя, а минулої ночі — проти північної та західньої Німеччини. При цьому збито 2 ворожих бомбардувальники.

У Північній Африці тривають бої. З'єднання німецьких та італійських повітряних сил розпорошували танкові та автомобільні колони англійців. Під час повітряних боїв, що розгорнулися, німецькі винищувачі збили шість ворожих літаків. Німецькі бомбардувальники минулої ночі бомбардували порт у Тобруку і залізничні об'єкти під Сіді Барані.

За час від 3 по 9 грудня англійські повітряні збройні сили втратили 69 літаків, з них 34 в Середземному морі і в Північній Африці. За той самий час в боях проти Великобританії втрачено 18 німецьких літаків.

НА СХІДНЬОМУ ФРОНТІ

ГЕЛЬСІНКІ, 12. Німецьке інформаційне бюро повідомляє, що, не зважаючи на сильні морози, німецька авіація на Східньому фронті проявляє активність. Протягом останніх трьох днів було знищено 14 совєтських танків і 8 тяжко пошкоджено. Крім того, знищено 4 зенітних батареї, а також великі запаси транспортових матеріялів.

Під час нальотів на залізничні лінії знищено 3 поїзди; зруйновано 5 важливих у стратегічному відношенні залізниць.

Інтенсивному бомбардуванню піддано Москву, де на воєнні об'єкти скинуто велику кількість фугасних та запалювальних бомб. За останні 3 дні збито в повітряних боях 54 совєтські літаки, 9 збито зенітними батареями.

На південному відтинку фронту большевики почали атаки силами двох дивізій, підкріпленими бронетанковими з'єднаннями та артилерією. Атаки були зустрінуті ураганним вогнем на відкритому степовому просторі. Після жорстокого бою ворог примушений був відступити, залишивши величезну кількість вбитих і поранених, а також чимало розбитих танків та іншої зброї.

ВІЙНА ВЗИМКУ

Перед якимсь часом як закордонна, так і німецька преса займалась питанням, чи зима, яка наближається, унеможливить на якийсь час війну на Сході. Англійський часопис «Дейлі Експрес» пише, що німці довели в Норвегії, що вони вміють воювати і в глибоких снігах. До того морози улегшуватимуть рух моторизованих частин. З другого боку, якщо велика частина совєтського флоту буде унерухомлена на півночі в замерзлих пристанях, то німці, по здобутті Криму, утворять собі нову легку дорогу довозу через Чорне море і рівночасно зможуть продовжувати бої на південному відтинку всього Східнього фронту.

На цю саму тему говорить німецький сотник Вернер Стефан, який у статті під заголовком «Чому припинено східню кампанію 1915 року в пізню осінь?» у «Фелькішер Беобахтер» за 4 жовтня пише, що цю кампанію припинено не так через сніги і морози, як, насамперед, з стратегічних причин, щоб дати поміч іншим частинам німецьких армій, які воювали на інших фронтах. Багатьма доказами він стверджує, що і взимку можлива війна на Сході. Сьогодні Німеччина має тільки один важливий фронт, а сьогоднішній німецький провід не є нерішучим проводом Вільгельмівської Німеччини. Ні зима, ні мороз не стримають уже більше німецького наступу, — кінчає згаданий автор.

Крім загроженої Москви й Ленінграда, найбільш критичний стан совєтської армії на півдні, де німецькі війська зайняли вже одні з найважливіших господарських і стратегічних пунктів. У найкритичнішому стані тепер совєтський чорноморський флот. По здобутті Одеси й Криму він залишився буквально без пристаней. Пристані на північно-східньому побережжі Чорного моря (Новоросійськ) і на Кавказі (Батум), поперше, надто малі для конструкцій, ремонту тощо, а, подруге, вони взагалі не придатні для великих військових кораблів. Навіть англійський часопис «Таймс» пише, що совєтський чорноморський флот має лише три виходи: 1) боротися до кінця, решту флоту затопити; 2) датися інтернувати в турецьких пристанях або 3) прорватися через Дарданелли на Егейське море. Зважаючи на нейтральну позицію Туреччини, а також і на те, що Егейське море є під безпосереднім контролем держав осі, «Таймс» пише, що для цього флоту залишається одна лише можливість: боротися аж до кінця.

ЗНИЩЕНО ТРИ СОВЄТСЬКІ ДИВІЗІЇ

ГЕЛЬСІНКІ, 12. У повідомленні фінських збройних сил подається, що в районі Свірі ворог намагався незначними загонами перейти в багатьох місцях ріку, але скрізь був відбитий і зазнав великих втрат в особовому складі. Зареєстровані прямі попадання снарядів у ворожі військові точки.

В Карелії під час операцій при захопленні м. Ведмежа Гора фінські війська провадили на схід від міста бомбардування військових частин, при чому розгромили і в значній мірі знищили три совєтські дивізії. Ліквідація окремих розпорошених частин ворога триває.

Під час цих операцій нараховано 8.300 вбитих і понад 2.000 полонених. В ці цифри не входить велика кількість поранених, які негайно були відправлені до лазаретів.

МАРНІ СПРОБИ СОВЄТСЬКИХ ВІЙСЬК У СЕВАСТОПОЛІ

БЕРЛІН, 12. Під час бойових операцій на Східньому фронті ворог зазнав важких втрат. Німецькі повітряні сили, підтримані операціями військ на землі, зробили успішний напад на ворожі колони, укріплення та залізниці.

Німецьке інформаційне бюро повідомляє, що совєтські війська в Севастополі 8 грудня робили безуспішні спроби атакувати німецькі позиції. Атаки були відбиті. Ворог, зазнавши важких втрат, примушений був тікати.

Німецька артилерія почала сильний обстріл воєнних цілей, порту та обстріляла пароплави, які там знаходились. Зареєстровані численні прямі попадання, виникли великі пожежі.

ЖИДИ — НАЙБІЛЬШИЙ ВОРОГ ЛЮДСТВА

Щоб до такого твердження прийти, не треба у жидівських справах аж надто добре визнаватися. Це для кожного ясно і очевидно. Вистарчить тільки оглянутися довкруги себе. Жиди, як та найжахливіша проказа, розкладають народи зсередини і ззовні: вони наводять на людство щораз нові війни, спричиняють всякого покрою революції: вони в морі крові і сліз ладні втопити цілий світ, щоб тільки заспокоїти свої злочинні інстинкти, щоб набити грошем свого бездонного гаманця та задержати в той спосіб у своїх руках владу над світом.

Жиди всі і всіх покроїв, білі і червоні, правовірні і вільних поглядів, у Европі і на інших континентах—всі вони мають себе за якусь вищу расу, що її вибрав собі прямо сам Бог та поручив їй владу над світом. Щоб ту владу над світом здобути, вони, наче щури, розбрелися по цілому світі, обплутали своїми сітями поодинокі народи та володіють де явно, а де приховано. Як їх влада в такий або інший спосіб загрожена, вони докладають тоді всіх старань, щоб підбунтувати одні народи проти других, вкладають в руки тих народів зброю, і тоді, як скривавлений у війні, світ переживає найважчі кризи. Жиди ж, наче ті гієни, жирують на побойовищах та далі володіють. Як не пощастить їм у війні, вони тоді доводять до різних революцій, дають ножа, щоб брат різав брата, і на чужій крові знов закріплюють свою владу.

Жиди не здатні ні до якої творчої, позитивної праці; тому вони здобувають собі владу та живуть головно хитрощами і злочинами. Як людство пізнається на одній жидівській штучці, вони тоді від неї відступають. Що більше—вони самі її поборюють та... беруться за другу. Вони обплутують своїми сітями володарів, стають їх «дорадниками»—як це бачимо, наприклад, в Америці—скрито володіють самі, витягаючи при тому останні соки з широких народніх мас. Там, де народи починали прозрівати і розривати жидівські кайдани, жиди тоді бралися до самого народу. Вони створили загальновідоме масонство (вільномулярство) та почали домагатися встановлення на місці монархічної влади—демократії і республіки. Жиди перші висунули клич «воля, рівність і братерство», що пізніше став—як відомо—гаслом французької революції. Якщо тут про «волю, рівність і братерство» дійсно йшло, то у всякому разі тільки для жидів. Це виходить вже хоч би з того, що першим досягненням французької революції було звільнення жидів з гетта. Сильні тоді визвольницькі рухи поодиноких народів жиди вміли так використати і викривити, що замість національної свободи поставлено тоді на перший план інтернаціональне братання. Подібно як жид Маркс спотворив велику ідею соціялізму та перемінив її у забріхану фразу, приманчиву для нерозумних, а корисну для жидів,—так і з поняття національної свободи зроблено тільки засіб поневолення народів. Класичний приклад того бачимо у большевії. Династичний абсолютизм повалено, а на його місці створено інтернаціональний фінансовий абсолютизм, з тою тільки різницею, що вже вся влада опинилася у жидівських руках, а народні маси мусили і далі тягти важке ярмо.

Від часів французької революції жиди прагнуть вже до захоплення влади над світом брутально і безоглядно, а при тому скрито і нічемно. Все, що стояло їм на дорозі, вони безпощадно поборювали всіма своїми інтернаціональними засобами. А тих засобів було у них вправду багато. На сході Европи під це найкраще підходив комунізм з його гаслом «диктатури пролетаріату», значить диктатури жидів, а для решти Европи створено «Союз народів», «Лігу людських прав», «паневропейський рух» і т. д. і т. д. Все те було головно ділом міжнародного жидівства, подібно як і ціла «пролетарська революція» в Росії, повалення монархії в Німеччині й Австрії, вбивство у Сараєві, прогнання еспанського короля Альфонса XIII, громадянська війна в Еспанії, замордування югославського короля Олександра і так далі, аж до теперішньої війни включно.

Очевидно, що демократично-лібералістичний ідеал жидам ще вповні не відповідав, вони хотіли свою владу ще далі поширити й здобути собі провід у всіх ділянках життя цілого людства. Бачимо це виразно з жидівської брошури «Адель», що появилася у Відні в 1925 р. Там читаємо, що переслідування жидів не тільки їх не зломило, але ще більше «ушляхетнило та виховало на провідну націю майбутности». «Нічого дивного,—читаємо дослівно у згаданій брошурці,—що цей (жидівський) нарід, який проломив кайдани гетта, розвинувся у духову еліту Европи. Добре Провидіння обдарило Европу новою шляхетною расою саме тоді, як провалилася феодальна шляхта. Жидівська емансипація, що за неї треба було стільки боротися, стала благословенням для Европи тоді, як вона опинилася над пропастю» і т. д. в тому самому тоні. Чи потрібно до того ще окремих пояснень? Жидові захотілося вже не тільки влади, вони задумали ще стати «шляхтою», «благословенням» Европи.

На сході Европи жиди досягли були своєї мети—вони стали «шляхтою»—комісарами. Роль жидів у сумної пам'яті большевицькій «країні соціялізму» відома аж надто добре. Недаром нарід говорив, що СССР означає три Срулі і один руський. Всіх злочинів, що жиди допустилися над українським народом, не списав би на воловій шкірі. І Україна їм у свій час пред'явить рахунок, що мусить бути вирівняний.

При помочі своїх «соціялістичних» кличів та міжнародніх зв'язків жиди постановили були остаточно зреалізувати свій план панування над світом. На перешкоді стояла передусім Німеччина, що на жидівських хитрощах і злочинах пізналася швидше за всіх і здерла з них маску перед цілим світом. Не було жидам іншої ради, як тільки розпочати в якийнебудь спосіб війну проти Німеччини. А що жиди самі вміють тільки скрито мордувати, а явно боротьби бояться, то вони підбунтували проти Німеччини інші народи, так що теперішня війна — це головним чином жидівська робота за зреалізування їх планів панування над світом. Але на цей раз їм нога поковзнулася і, замість остаточно перемогти, той жидівський інтернаціонал зникне кінець-кінцем з поверхні життя, а поодинокі народи по довгих віках жидівської неволі зможуть нарешті свободно відітхнути та замість витрачування енергії й сили на боротьбу з цим найбільшим ворогом людства, спрямують її на творчу, корисну працю для себе самих.